

Alguns aclariments necessaris

written by Pere Grau i Rovira | 31 de març de 2021

D'

acord que tant la pandèmia com les preocupants evolucions de la "gran" política mundial fan veure el "petit" conflicte a Catalunya com una cosa molt al marge i negligible. Però per la democràcia a Europa és una prova important. I per la comprensió del que hi passa, moltes de les informacions que en surten a la premsa en alemany més que ajudar, destorben. I ara torna a passar.

El 14 de febrer els catalans van haver d'elegir un nou Parlament. 52 % dels vots van ser per als partits independentistes i els hi van donar la majoria absoluta (74 dels 135 escons). Però la formació d'un nou govern es presenta molt difícil i probablement trigarà encara setmanes, ja que els dos grans partits independentistes ERC i JxCat tenen idees molt diferents de com a arribar a la fita comuna.

A diversos mitjans en alemany, aquestes diferències s'expliquen molt unilateralment. S'hi diu que ERC són els moderats que volen buscar el diàleg amb Espanya per arribar a una solució del conflicte, mentre que el partit de Puigdemont, JxCat, és descrit com un incorregible radical que no vol cap diàleg sinó només la via directa cap a la independència, indiferentment de l'agitació i la violència que pugui portar aquest camí per part d'Espanya. I així es repeteix, acríticament, la versió dels esdeveniments que Madrid vol imposar. La veritat és diferent i més complexa.

JxCat ha buscat anys i anys el diàleg amb Madrid. Les hemeroteques són plenes de les citacions corresponents de Carles Puigdemont i d'altres representants del seu partit, que ho proven. Però es van veure enfrontats amb un mur que ignorava o refusava els seus esforços. A l'actual cap de

govern espanyol, Pedro Sánchez, li calien, però, els vots d'ERC al Parlament espanyol per accedir al càrrec, i per això va prometre de posar en marxa el diàleg. Però així que ja va tenir el càrrec segur, i després d'una primera trobada formal amb una delegació catalana, ho va deixar dormir tot altra vegada i va tornar a ignorar com de costum les demandes catalanes. Per poder tirar endavant els nous pressupostos de l'estat va tornar a engalipar ERC amb noves promeses que després tampoc no ha complert.

Puigdemont i la seva gent (on ara n'hi ha de vinguda de totes les ideologies polítiques) han tret d'aquestes experiències una lliçó decisiva (al revés que ERC, pel que sembla). Primer, que la paraula dels polítics dels governs espanyols no són de fiar. I segon, que al Parlament de Madrid (ni ara ni en un temps previsible) no hi ha cap majoria per a una solució del conflicte (ni que fos dins de l'Estat espanyol) que pugui ser acceptable pels catalans. Madrid només vol l'eternització de l'*statu quo* amb més espoli fiscal de la regió i una contínua buidada de les competències autonòmiques constitucionals.

I per això (entre altres coses) tampoc no és acceptable l'acord a què ha arribat prèviament ERC amb el petit partit radical d'esquerres CUP, que preveu seguir els intents de diàleg amb l'Estat espanyol encara dos anys més, abans de donar-los per fracassats. Que, de moment, segueixin els esforços per aconseguir aquest diàleg (que en realitat no existeix) és un dels punts en què JxCat està disposat a arribar a un compromís però no pas per dos anys, que Madrid deixaria passar tranquil·lament i que per Catalunya no sols seria temps perdut sinó que podrien agreujar críticament la situació de la regió. Seria possible un acord per un període molt més curt (a parer meu, sis mesos serien més que suficients per provar la bona voluntat de Madrid, o la seva manca).

Tots tres partits (ERC, JxCat i CUP) saben sense dubtes que estan obligats a arribar a un compromís que faci possible un

govern amb uns objectius molt clars. Però això, malauradament (també per rancúnies personals entre alguns dels actors) demana més temps del que voldrien els electors.

Però això no té res a veure amb diferències entre “moderats” i radicals”, sinó amb el diferent grau de confiança en la paraula dels interlocutors espanyols i en la seva estranya interpretació de la democràcia, els principis fonamentals de la qual, en el cas de Catalunya són constantment violats.

Aquestes violacions són certament registrades, però malauradament les institucions europees no en treuen les conseqüències que caldria. N'informa [aquest article del prof. Axel Schönberger](#), que parla, entre altres coses, de la condemna que ha fet la Comissaria de Drets Humans del Consell d'Europa, del tractament del cas de Jordi Cuixart.

(Traducció de l'article en alemany penjat al bloc, el 29.03.21 i enviat a 80 eurodiputats alemanys i austríacs i a 31 diaris d'Alemanya, Suïssa i Àustria. L'enllaç amb l'original és: <https://peregrauovira.wordpress.com/2021/03/29/einige-notwendig...>)